

Δέσποινα Ρωμανέλη

"Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ο Γιάννης..."

Εικονογράφηση:
Δημήτρης Ρωμανέλης

Γλαρόλυκοι

Δέσποινα Ρωμανέλη

"Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ο Γιάννης..."

Εικονογράφηση: Δημήτρης Ρωμανέλης

Επιμέλεια: Φωτεινή Παναγιωτακοπούλου

Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

Ανεξάρτητες Εκδόσεις Γιαρόλιου

Μάρτιος 2023, έκδοση 1η

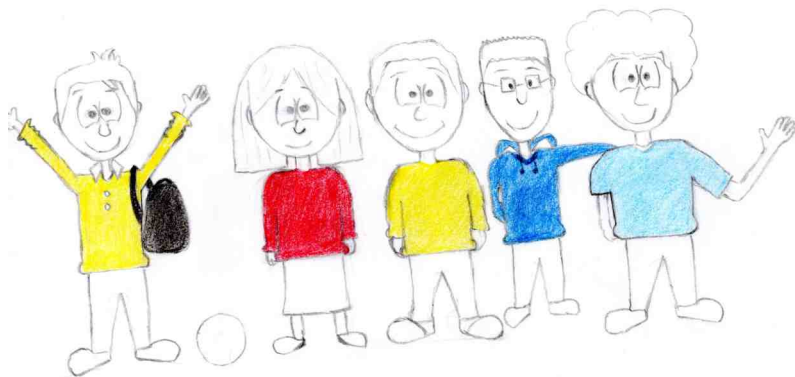
ISBN: 978-618-86336-5-0

Το συγκεκριμένο παραμύθι αφιερώνεται σε όλα τα παιδιά σαν τον Γιάννη, στις οικογένειές τους και όλους τους «Σημαντικούς Άλλους» της ζωής τους.

Στόχος είναι να βοηθήσει τα παιδιά να κατανοήσουν και να αποδεχτούν τη διαφορετικότητα τόσο μέσα στο σχολικό πλαίσιο, όσο και στην κοινωνία. Γιατί σε τελική ανάλυση κανείς δεν είναι ίδιος με τον άλλον, αλλά όλοι είμαστε ίσοι.

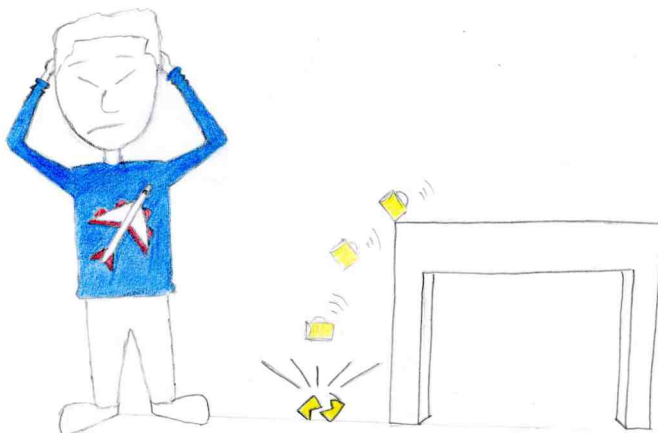
Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ο Γιάννης. Ή μάλλον, στην εποχή που ζούμε είναι ο Γιάννης. Ο Γιάννης είναι ένα παιδί σαν όλα τα παιδιά. Μα τι είναι αυτά που λέω; Είναι όλα τα παιδιά το ίδιο; Παίζουν όλα τα παιδιά το ίδιο; Γελάνε όλα τα παιδιά το ίδιο; Δείτε τον διγλάνό σας, τον πίσω σας, τον μπροστινό σας. Είμαστε όλοι ίδιοι; Έχουμε όλοι τα ίδια μάτια, τα ίδια μαλλιά, το ίδιο ύψος, το ίδιο βάρος, το ίδιο χαμόγελο; Τρέχουμε όλοι με τον ίδιο τρόπο και αρέσουν σε όλους μας τα ίδια παιχνίδια και τα ίδια φαγητά;

Ο Γιάννης, λοιπόν, είναι ένα διαφορετικό, μοναδικά όμορφο παιδί, όπως άλλωστε όλα τα παιδιά και όλοι οι άνθρωποι. Έχει δυο μεγάλα, καφέ μάτια κι ένα υπέρλαμπρο χαμόγελο, που μόνο όταν θέλει στο δείχνει.

Δεν του αρέσει πολύ να παίζει με τα άλλα παιδιά, ή -για να το πούμε καλύτερα- του αρέσει να παίζει με τα άλλα παιδιά, αλλά δεν παίζει με τον ίδιο τρόπο κι αυτό τον δυσκολεύει να κάνει φίλους. Στον Γιάννη δεν αρέσουν οι δυνατοί θόρυβοι, η δυνατή μουσική, ενώ του αρέσει να τρώει μόνο αγγούρι, μακαρόνια και ρύζι. Δυσκολεύεται να καταλάβει τι αισθάνονται οι άλλοι, αν είναι θυμωμένοι, χαρούμενοι, στενοχωρημένοι...

Όταν εκείνος δεν αισθάνεται καλά, όταν είναι θυμωμένος, στενοχωρημένος, αγχωμένος, ή ακόμα και χαρούμενος, φωνάζει! Φωνάζει τόσο δυνατά που τους τρομάζει όλους! Μερικές φορές μάλιστα, μπορεί να χτυπήσει κάποιον που είναι δίπλα του, ή ακόμα και τον εαυτό του! Δεν το κάνει επίτηδες, απλά δεν ξέρει πώς να πει αυτά που έχει στο μυαλό του. Το άλλο το ωραίο που κάνει, είναι ότι κουνάει τα χέρια του τόσο δυνατά και γρήγορα, σαν να είναι πουλί που θέλει να πετάξει. Φτερουγίζει, λοιπόν, ο φίλος μας ο Γιάννης! Και τον ενδιαφέρει να παίζει μόνο με τα αεροπλάνα του. Έχει τόσα αεροπλάνα στο δωμάτιό του σε όλα τα μεγέθη και όλα τα χρώματα! Ακόμα και η τσάντα του και η κασετίνα του είναι με αεροπλάνα. Εννοείται πως ξέρει να σου πει όλες τις αεροπορικές εταιρείες, καθώς και όλα τα συστήματα που έχει ένα αεροπλάνο! Απίστευτο!

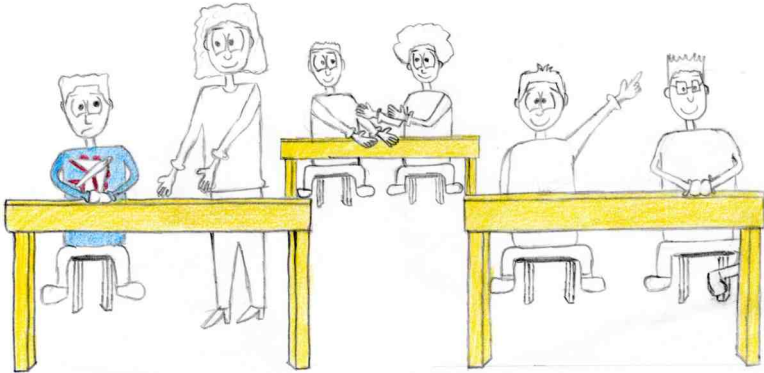

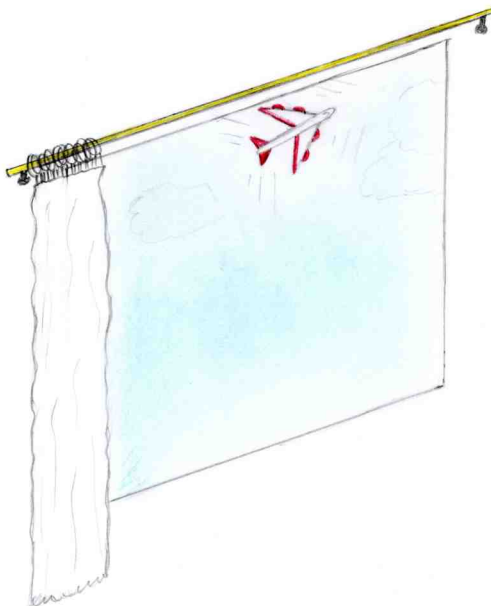
Ο Γιάννης έχει μια μαγική ικανότητα: μπορεί να πηγαίνει ταξίδια με το μυαλό του! Πηγαίνει όπου εκείνος θέλει και το κάνει όπου κι αν βρίσκεται: στο σπίτι, στο σχολείο, στην παιδική χαρά. Κι εκεί μεταμορφώνεται σε όποιο και ό,τι θέλει. Μεταμορφώνεται σε άνθρωπο, πουλί, ζώο, αντικείμενο. Μας επέτρεψε να πάμε μαζί του σε ένα από αυτά τα μαγικά ταξίδια του μυαλού του. Ελάτε, λοιπόν, να πάμε μαζί! Κλείστε τα μάτια κι αφήστε το μυαλό σας να ταξιδέψει σε αυτή τη μαγική κι υπέροχη χώρα που θα πάμε μέσα από τα μάτια του Γιάννη...

Μια μέρα στο σχολείο όπως κάθε μέρα, η δασκάλα ήλθε για τα μαθηματικά - ή μήπως ήταν γλώσσα; Ο Γιάννης, ενώ προσπαθούσε να παρακολουθήσει το μάθημα, δεν μπορούσε! Υπήρχαν τόσοι θόρυβοι μέσα στην τάξη, τόσα πράγματα που τραβούσαν

την προσοχή του μακριά από αυτά που έλεγε η δασκάλα του...

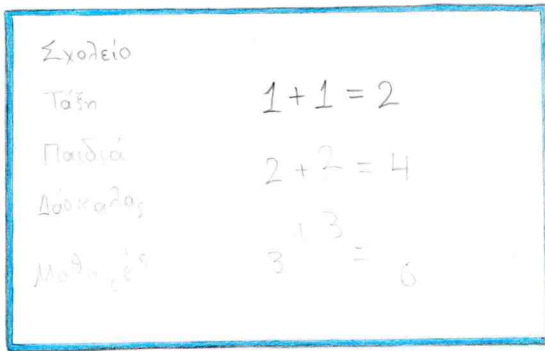

Η Μαρία που ξύνει το μολύβι της, ο Μάνος που σιγοτραγουδάει, η Κατερίνα που κουνάει την καρέκλα της μπρος - πίσω, ο Δημήτρης με τον Τάκη που μιλάνε για το διάλειμμα, το αεροπλάνο που περνάει πάνω από το σχολείο... Αεροπλάνο; Πού να πηγαίνει άραγε το αεροπλάνο;

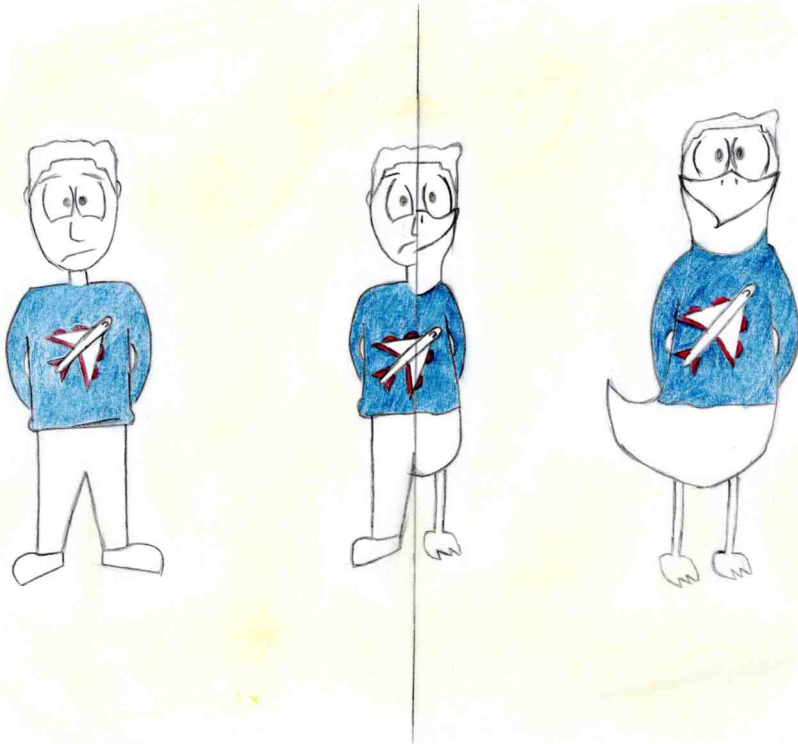
Σίγουρα είναι επιβατικό και μάλιστα όχι από τα μεγάλα, άρα δεν έρχεται από πολύ μακριά. Σίγουρα θα έρχεται από κάποια κοντινή περιοχή, από κάποιο νησί, ή από κάποια κοντινή χώρα, όπως είναι η Ιταλία ή η Τουρκία.

Μέσα σε όλες αυτές τις σκέψεις, ο Γιάννης άρχισε ξαφνικά να ζαλίζεται στην καρέκλα του. Άρχισε να μην μπορεί να ακούσει αυτά που έλεγε η δασκάλα του και να μην καταλαβαίνει τις λέξεις που έβγαιναν από το στόμα της, ούτε τα σύμβολα και τα γράμματα που έγραφε στον πίνακα.

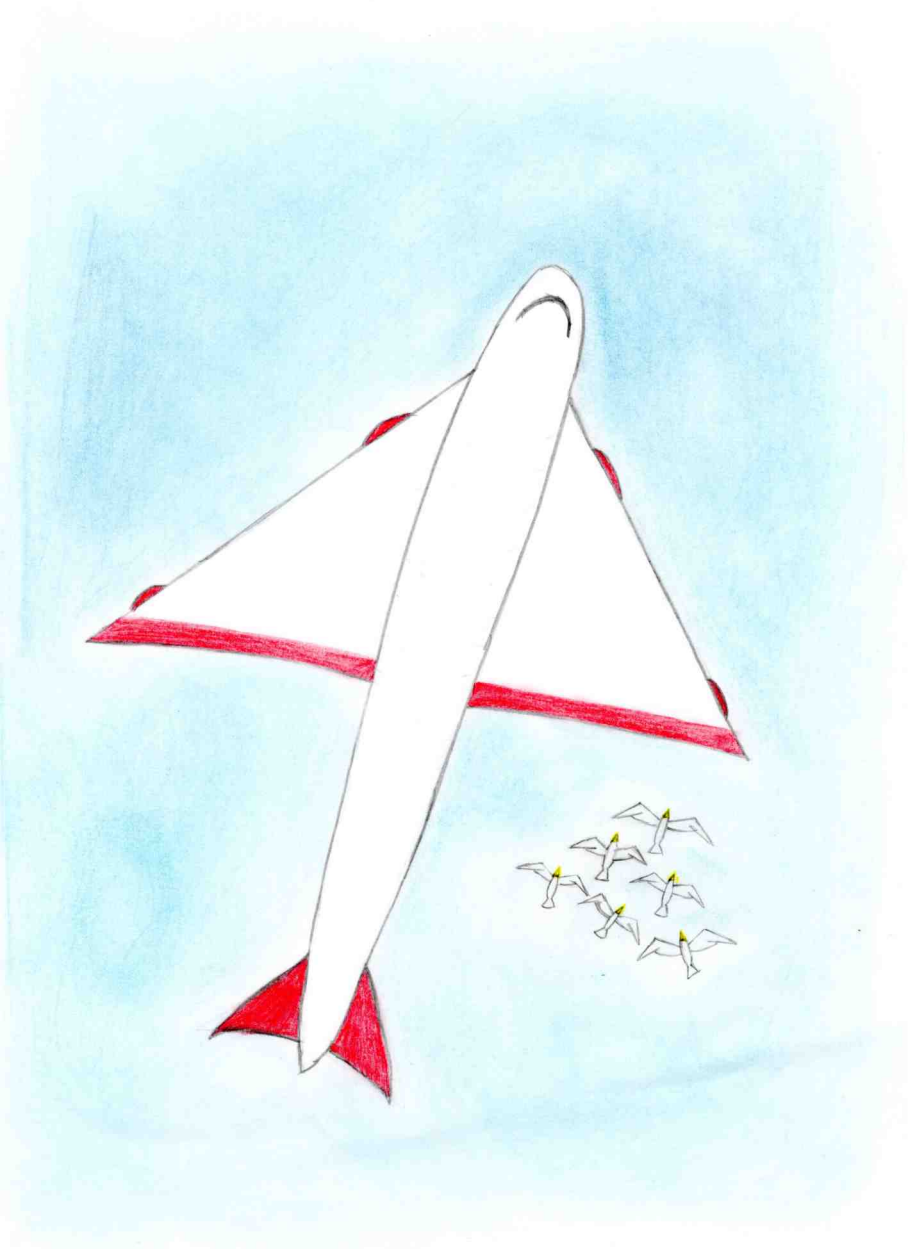
Όλα άρχισαν να αλλάζουν μορφή, όπως γινόταν συνήθως, και άρχισαν να αλλάζουν θέση και να πετάνε! Και τότε, ο Γιάννης μεταμορφώθηκε! Μεταμορφώθηκε σε έναν πανέμορφο, λευκό γλάρο! Κοίταξε τους συμμαθητές του και τη

δασκάλα του από ψηλά. Κανείς δεν είχε καταλάβει ότι κάτι άλλαξε στον Γιάννη. Κανείς, άλλωστε, δεν ασχολιόταν μαζί του, εκτός αν έκανε φασαρία.

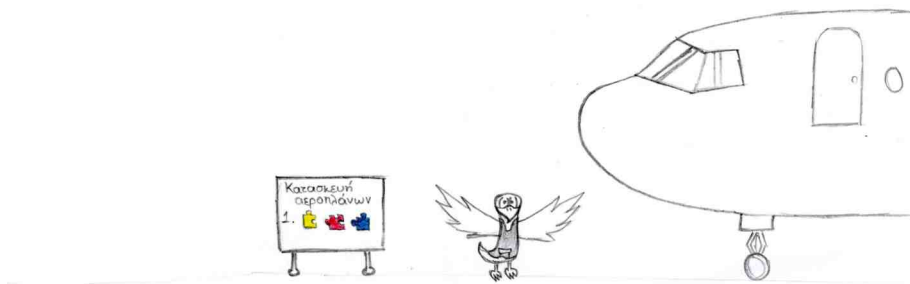

Πήγε στο παράθυρο, το άνοιξε, διάλεξε κάποιους φίλους του και τους μεταμόρφωσε και αυτούς σε γλάρους. Άρχισαν μαζί να πετούν έξω από την τάξη, έξω από το σχολείο...

Πέταξαν, λοιπόν, σε μια χώρα πολύ μακριά από εδώ που είμαστε τώρα!

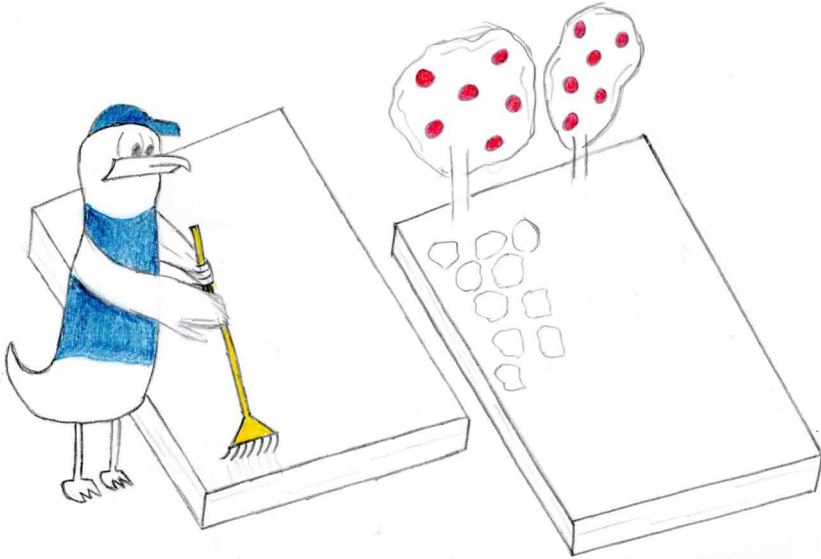

Πέταξαν δίγλα από ένα αερογλάνο, πέταξαν δίγλα από άλλα πουλιά, πέταξαν πάνω από μια πολύ μεγάλη, γαλάζια θάλασσα με καράβια σε όλα τα χρώματα μέσα της. Πέταξαν πάνω από λίμνες και βουνά, μέχρι που επιτέλους έφτασαν! Ξέρετε πού έφτασαν; Μα στη χώρα των γλάρων φυσικά! Τι; Δεν την ξέρετε; Νομίζετε ότι δεν υπάρχει αυτή η χώρα; Κι όμως, υπάρχει! Υπάρχει μέσα στον μαγικό κόσμο της φαντασίας του Γιάννη! Σε αυτόν τον υπέροχο τόπο δεν υπάρχουν σχολεία! Χα χα χα! Καλό; Τώρα θα μου πείτε, πώς μαθαίνουν γράμματα τα παιδιά εκεί; Θα σας πω. Υπάρχει μια μεγάλη πηλατεία κι εκεί μαζεύονται όλοι. Εκεί ο καθένας πηγαίνει και μαθαίνει αυτό που του αρέσει! Ο Γιάννης πέταξε αμέσως στον φίλο του, τον κύριο Βασίλη.

Ο κύριος Βασίλης σχεδίαζε αερογλάνα και δίδασκε τον Γιάννη και άλλους γλάρους, μικρούς και μεγάλους, ποιο είναι το μυστικό ενός όμορφου, αλλά κυρίως γερού αερογλάνου.

Ο φίλος του Γιάννη, ο Άγγελος, πέταξε σε έναν άλλον κύριο. Αυτός είχε μπροστά του ένα τεράστιο παρτέρι, είχε φτυάρι, είχε τσουγκράνα, είχε κάτι σπόρους, είχε και νερό.

Δίδασκε πώς να φυτεύουν φρούτα, λαχανικά, λουλούδια... Έλεγε ότι το καθένα από αυτά είναι ξεχωριστά και δεν έχουν ανάγκη τα ίδια πράγματα. Ένα λαχανικό χρειάζεται πολύ νερό για να μεγαλώσει, ένα άλλο λουλούδι χρειάζεται πολύ φως για να μεγαλώσει, ένα άλλο φρούτο έχει ανάγκη από πολύ μαλακό χώμα. Γι' αυτόν τον λόγο δίνουμε στο καθένα από αυτά ό,τι πραγματικά έχει ανάγκη και όχι απλώς ό,τι δίνουμε και στα άλλα. Δεν μπορούν όλα να ανθίσουν με τον ίδιο τρόπο, ούτε στον ίδιο χρόνο. Τους είπε, ακόμα, κάτι πολύ

όμορφο. Όλα αυτά τα διαφορετικά και ξεχωριστά σποράκια είχαν ανάγκη από κάτι πολύ εύκολο. Και μάλιστα, αυτό το είχαν ανάγκη όλα τους για να μπορέσουν να ανθίσουν. Είχαν ανάγκη από αγάπη! «Μόνο αν αγαπάς αυτό που μεγαλώνεις, μπορείς να το φροντίσεις σωστά και να ανθίσει! Είναι εύκολο, γιατί την αγάπη την έχουμε όλοι μέσα μας και είναι αρκετή για να τη μοιράσουμε παντού!», είπε...

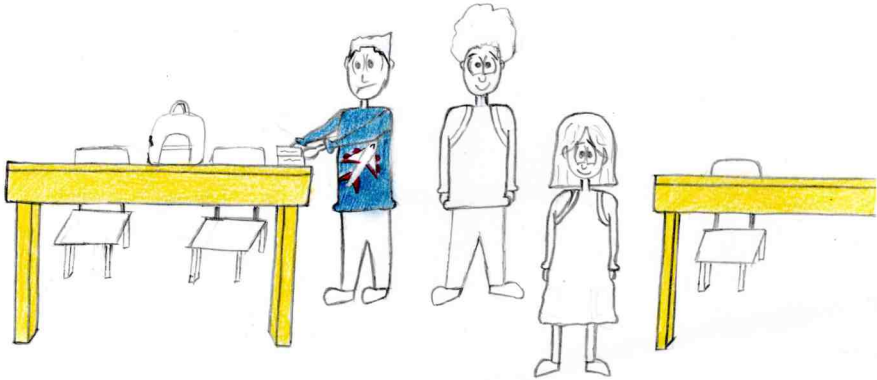
Η Αϊίκη πήγε στην κυρία Άρτεμη. Α! Μα τι υπέροχος γλάρος!

Είχε δυο μεγάλα, κατάλευκα φτερά με δυο γκρι γραμμές στο καθένα κι ένα πορτοκαλί, πάντα χαμογελαστό ράμφος! Η κυρία Άρτεμη δίδασκε για τα ψαράκια. Είχαν μια μεγάλη λίμνη με πάρα πολλή και διαφορετικά ψάρια μέσα: μεγάλα, μικρά, πράσινα, κίτρινα, χρωματιστά· ό,τι ψάρι μπορείς να φανταστείς! Εκεί όλα τα ψάρια ήταν αγαπημένα μεταξύ τους! Η Αλίκη αναρωτήθηκε πώς μπορούν τόσα διαφορετικά ψάρια να είναι αγαπημένα μεταξύ τους. Τότε, η κυρία Άρτεμη την κοίταξε, χαμογέλασε και της είπε: «Εσύ είσαι το ίδιο με τους γονείς σου ή με τους φίλους σου;». «Όχι, δεν είμαι», απάντησε η Αλίκη. «Έτσι κι αυτά!», είπε η κυρία Άρτεμη: «Μπορεί να μην είναι ίδια, μπορεί να έχουν πολλές διαφορές μεταξύ τους, να μην τους αρέσουν τα ίδια φαγητά και τα ίδια παιχνίδια, να μην είναι όλα καλά στο κοχύμπι ή στις βουτιές, αλλά το καθένα από αυτά έχει κάτι ξεχωριστό να πει και να μάθει στα υπόλοιπα. Όλοι προερχόμαστε από τόσο διαφορετικές οικογένειες και έχουμε ζήσει τόσο διαφορετικά πράγματα. Αυτό είναι που διαμορφώνει τον χαρακτήρα μας. Αυτό είναι που μας κάνει να φερόμαστε όπως φερόμαστε στους άλλους. Αν δεχτούμε ότι όλοι μας έχουμε κάτι καινούριο να δώσουμε στους άλλους κι όλοι μπορούμε να διδάξουμε καινούρια πράγματα στους άλλους, τότε όλοι θα είμαστε χαρούμενοι και θα παίζουμε μαζί, όπως αυτά τα ψάρια!».

Ντριiiiiiiiiν!

Το κουδούνι για το διάλειμμα χτύπησε κι ο Γιάννης ξαναβρέθηκε απότομα στην τάξη! Όλοι οι συμμαθητές του κλείνουν τα βιβλία τους και βγάζουν από τις τσάντες τους το φαγητό τους. Βγάζει και ο Γιάννης το αγγουράκι που του είχε καθαρίσει με πολλή προσοχή η μαμά του. Βγήκε από την τάξη μόνος του, ενώ σκεφτόταν πόσο ωραία θα ήταν αν οι συμμαθητές του δεν ήθελαν μόνο να παίξουν ποδόσφαιρο και κυνηγητό, αλλά να συζητούν κιόλας.

Να συζητούν για τα ταξίδια του, για τα αεροπλάνα του, ή τουλάχιστον να του εξηγούσαν με ποιον τρόπο παίζεις με τη μπάλα, γιατί την κυνηγάς από πίσω και τι προσπαθείς να καταφέρεις. Γιατί όλα αυτά δεν τα καταλάβαινε ο ίδιος. Δεν του τα είχε εξηγήσει ποτέ κανείς. Έτσι, ο Γιάννης άρχισε απλά να ταξιδεύει πάλι προς αυτόν τον μαγικό τόπο, όπου όλοι δέχονται τους διγλανούς τους με τις διαφορές τους, τις αντιθέσεις τους και τα κοινά τους στοιχεία. Εκεί, όπου όλοι μπορούν να διδάξουν τι θα πει φιλία, αγάπη, διαφορετικότητα, μοναδικότητα και αποδοχή, χωρίς να κοροϊδεύουν...

Στην ηλικία των 8 ετών γνώρισα τη νηπιαγωγό του αδερφού μου, η οποία με ενέπνευσε να ακολουθήσω το επάγγελμά της. Έτσι, όταν ήρθε η ώρα, ξεκίνησα τις σπουδές μου και πήρα το πτυχίο μου ως Νηπιαγωγός. Στην πρακτική μου άσκηση σε ένα από τα νηπιαγωγεία, την προσοχή μου τράβηξε ένα παιδί ηλικίας 5 περίπου ετών, το οποίο ακόμα δε μιλούσε, ήταν απομονωμένο και εξέφραζε με επιθετικότητα οτιδήποτε ήθελε. Αναπτύξαμε μια πολύ όμορφη σχέση με αποτέλεσμα να καταφέρει να ενταχθεί στην υπόλοιπη ομάδα και να πει την πρώτη του λέξη. Κατά τις συναντήσεις με την επόπτρια της πρακτικής μου και ενώ συζητούσαμε για το συγκεκριμένο παιδί, πιθανολογούσαμε ότι ίσως εντάσσεται στο φάσμα του αυτισμού. Από εκείνη τη στιγμή η Ειδική Αγωγή ήταν μονόδρομος για εμένα, αφού κατάλαβα ότι ήθελα να εργαστώ και να βοηθήσω με όποιον τρόπο μπορώ, παιδιά ειδικής αγωγής και εκπαίδευσης και τις οικογένειές τους. Αυτό με οδήγησε στη συνέχιση των σπουδών μου.

Σπούδασα Ειδική Παιδαγωγός και συνέχισα με μεταπτυχιακό στη Σχολική Ψυχολογία δουλεύοντας με οικογένειες και παιδιά για 10 χρόνια. Έχω εργαστεί ιδιωτικά ως εκπαιδευτικός παράλληλης στήριξης σε νηπιαγωγεία και δημοτικά σχολεία, σε εξωτερικά προγράμματα, σε κέντρα θεραπειών, αλλά και στο γηαίσιο του σπιτιού, προσφέροντας τις υπηρεσίες, τις γνώσεις, αλλά κυρίως την αγάπη μου. Όλη αυτή η πορεία με οδήγησε κάποια στιγμή στην απόφαση να δημιουργήσω τον δικό μου χώρο (Made - Significant Others = Δημιουργώ με τους Σημαντικούς Άλλους), όπου γλέρον υποδέχομαι τα παιδιά και τις οικογένειές τους για να δουλέψουμε παρέα χωρίς περιορισμούς.

Ένα καλοκαίρι κατά τη διάρκεια των διακοπών μου και εμπνευσμένη από αρκετούς μαθητές μου, μού ήρθε η ιδέα του «Γιάννη». Στα σχολεία μιλούν για τη διαφορετικότητα, αλλά τα περισσότερα παραμύθια δεν έχουν ως ήρωες τα παιδιά. Με ήρωα ένα παιδί μέσα στη σχολική τάξη, θεωρώ ότι τα παιδιά είναι πιο εύκολο να ταυτίσουν έναν συμμαθητή/συμμαθήτριά τους με τον «Γιάννη» κι έτσι να κατανοήσουν σε μεγαλύτερο βάθος την έννοια και τη σημασία που έχει να είναι κανείς διαφορετικός. Ελπίζω το συγκεκριμένο παραμύθι να βοηθήσει τόσο τα ίδια τα παιδιά, όσο και τους εκπαιδευτικούς.

Δέσποινα Ρωμανέλη

Γλαρόλυκοι
glarolykoi.net

Δέσποινα Ρωμανέλη
instagram.com/despina_rwmaneli_

Δημήτρης Ρωμανέλης
instagram.com/dimitris.r_

MaDe - Significant Others
www.made.edu.gr
instagram.com/psixopaidagogiko.kentro

Γραμματοσειρά: Aka-AcidGR-DiaryGirl
aka-acid.com

Άδεια χρήσης
creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

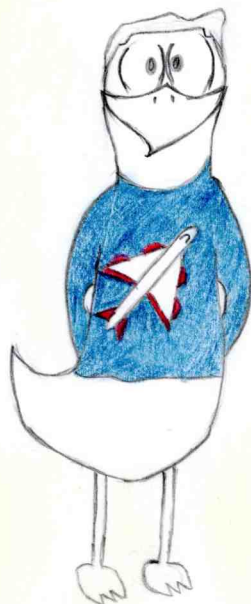
Ελεύθερη λογοτεχνία, ελεύθερος πολιτισμός, ελεύθεροι άνθρωποι. ♥

Ο Γιάννης είναι ένα παιδί όπως όλα τα υπόλοιπα, με συναισθήματα, σκέψεις και χόμπι.

Μέσα από τη σχολική τάξη, την ώρα του μαθήματος μας παρασύρει μαζί του σε ένα μαγικό ταξίδι του μυαλού του, σε έναν κόσμο αποδοχής, φιλίας και αγάπης.

Ας τον ακολουθήσουμε για να τον γνωρίσουμε καλύτερα!

Γλαρόλυκοι

978-618-86336-5-0